

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Derfor ville jeg gerne sige, at for mig er Eva Caspersen-udvalgets betænkning lidt af en bibel, som vi skal passe på ikke at komme for langt væk fra, for den sikrer alle forbedringer, jeg har nævnt. Og hvis vi flytter for meget på det på ét punkt, kan det være, at der er nogle af de parter, der har været med i kompromiset, som siger: Jamen så kan vi ikke være med til det; vi måtte give osv. osv.

Selvfølgerlig kan vi tale om alting, og jeg har lyttet opmærksomt til alle de spørgsmål, der er stillet. Jeg glæder mig til at give nogle gode svar på alle spørgsmålene i udvalget, men jeg synes, vi bør stå fast på hovedlinjerne i det kompromis, som blev udformet i udvalget, og det føler jeg også at der er tilslutning til her i salen.

De fleste bemærkninger har drejet sig om praktikken, og jeg mener, at de ordførere, der har kritiseret modellen eller har udtrykt betænkelighed ved den, glemmer nogle meget væsentlige forhold. Lad mig lige kort nævne, at det drejer sig om et område med cirka 70.000 ansatte. 70.000 ansatte fordelt på 7.000 institutioner. Ud af disse 70.000 ansatte er der en årlig udskiftning på omkring 10.000, og der er en meget stor mængde ikkeuddannede blandt de ansatte. En meget stor del af disse ikkeuddannede er helt unge. Så de unge uden uddannelse, dem har vi i forvejen på institutionerne. Det nye er, at vi nu skal have nogle flere af dem til at være der som led i et uddannelsesforløb.

Til beroligelse for hr. Køpke Christensen kan jeg sige, at der jo ikke bliver større trafik ud og ind. Tværtimod er de der i længere perioder, for også i dag kommer de studerende jo ind på institutionerne, og i dag har vi denne voldsomme udskiftning: 10.000 om året, hvoraf mange unge. Så jeg tror ikke, man behøver at have disse bekymringer.

Og jeg tror, det bliver relativt nemt at skaffe disse praktikpladser, dels gennem timekonvertering, dels gennem den puljeordning, som der jo også er. De første praktikanter vil komme på det helt rigtige tidspunkt, nemlig – så vidt jeg kan regne ud – i 1993, hvor det stigende børnetal jo vil afsætte sig i flere ansatte, og hvor man må formode, at det bliver ekstra nemt at skaffe disse praktikantnormeringer, eller hvad vi nu skal kalde dem.

Det er selvfølgelig derfor, at både kommunerne og de relevante personaleorganisationer er gået ind for det. Det er derfor, man ser for-

manden for Rektorforsamlingen for børnehav- og fritidspædagogseminarierne rykke for lovforslaget på rektorernes vegne og på bestyrelsesforeningens vegne. Flere har jo været betænkelige ved, om nu ministeren ville gå og lave om på det, som Eva Caspersen-udvalget var blevet enig om. Svaret ligger her i dag: Nej, ministeren står ved det og vil gøre alt, hvad han kan, for, at det barn, der blev født i det udvalg, skal komme til verden, og at det skal kunne træde i kraft så hurtigt som muligt. Og det vil sige 1. januar 1992, men med bestyrelsesreglerne i kraft allerede nu til august 1991, så man kan begynde at forberede sig på det nye.

Jeg havde lidt ondt af fru Else Marie Mortensen, som skulle holde hr. Frank Jensens tale, for den var ærlig talt ikke værd at holde – i hvert fald ikke begyndelsen af den. Men det var også, som om der var to dele i den tale. Gud ved, om det sidste var klistret på, for at det ikke skulle være for negativt? Jeg vil nøjes med at tælle de lyse timer og se på det sidste, hvor der dog var principiel tilslutning til lovforslaget. Og da jeg på et tidspunkt syntes, at fru Hanne Thanning Jacobsen var ved at bevæge sig ud i lidt for mange forbehold, sad jeg og glædede mig ved at læse Børn & Unge fra november, hvor jeg synes at fru Ebba Strange sagde, hvad der skal siges om denne sag.

(Kort bemærkning).

Else Marie Mortensen (S):

Jeg ved ikke rigtig, om jeg skal sige tak til undervisningsministeren for medynken. Jeg vil i hvert fald sige, at den ikke er nødvendig, for uanset at det selvfølgelig er sådan, at hr. Frank Jensen har et andet ordforråd og siger tingene på en anden måde, end det måske ville falde mig naturligt at gøre det, er indholdet i den tale, jeg holdt på gruppens vegne, nøjagtig det samme, som jeg selv ville have skrevet. Men selvfølgelig ville jeg nok have formuleret mig med nogle andre udtryksmåder.

Men medynk har jeg ikke behov for.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Det kom jo ikke bag på mig, hr. minister – jeg var her jo – at vi lige skulle have den bemærkning.